

дадена от тяхния представител (гл. материялитъ). Става извѣстенъ и начинътъ, по който сж събирани подписи за сръбския адресъ, за който графъ Игнатиевъ, слѣдъ като е научилъ тайната на неговото подписване, казва на сръбския представител въ Петроградъ, Протичъ, че „за те потпише ни две копејке неда, јер су чисто ујдурме српских власти“¹⁾.

Разбрали, че лесно нѣма да се разправятъ съ пиротчани, сърбитѣ рѣшаватъ да турятъ въ ходъ интригата, та чрѣзъ нея, като очернятъ прѣдъ рускитѣ власти тѣхнитѣ представители, да унищожатъ гласа на народния протестъ, мощно подигнатъ слѣдствие на нечуванитѣ сръбски опити да се отнеме народността на едно население, вѣкове живѣло съ български чувства и съ българско съзнание. Първа тѣхна жертва става К. С. Григоровъ, когото обвиняватъ въ злоупотреба на нѣкакви суми прѣзъ врѣме на неговото кметуване въ Пиротъ, когато е билъ изпратенъ — разбира се, силомъ — да поднесе на сръбския князь благодарственъ адресъ за освобождението на пиротчани. Депутацията се състояла отъ 9 души, за пѣтни и дневни на която му били авансирани суми, отъ които той изхарчилъ 15,000 гроша. Ето писмото, съ което Григоровъ дава смѣтка за тѣзи пари. Цитираме го изцѣло, за да подчертаемъ още еднажъ начина, по който сърбитѣ сж се мжчили да прѣдставятъ Пиротъ, а чрѣзъ него цѣла Поморавия за страна съ чисто сръбско население²⁾.

„Вративши се я у Пиротъ прескочило е у мене 3248 гроша отъ вси направени по Адресу за Княза депутатски трошкове; а тека суцо додѣто азъ като кметъ руковахъ общински приходи узео самъ све и све 251. грошъ (у прилику) приходъ. То естъ у мене се као у кмета намираха сва сума 4399 гроша общински пари, и въ това време то естъ на 1878 год. 13-й Мартъ (когато границата на Сърбія и България бѣхж основани въ Сан-Стефанскій договоръ споредъ чл. 3-ий) тогава дойде отъ София отъ една комисија писмо до общината Пиротска и едно писмо до Началника П. Срећковича отъ Софійс. Губернатора Алабина и то Официјално, съ цѣль да се испрати една Благодарителна Адреса отъ Пи-

¹⁾ Ристић, стр. 140.

²⁾ По-късно даскалъ Коце прѣдставя смѣтка, подкрѣпена съ официјални документи на софійския губернаторъ, вслѣдствие на която е билъ признатъ за редовенъ и не е билъ прѣдаденъ на сръбскитѣ власти, както сж искали тѣ, та да се разправятъ еднажъ за винаги съ него.